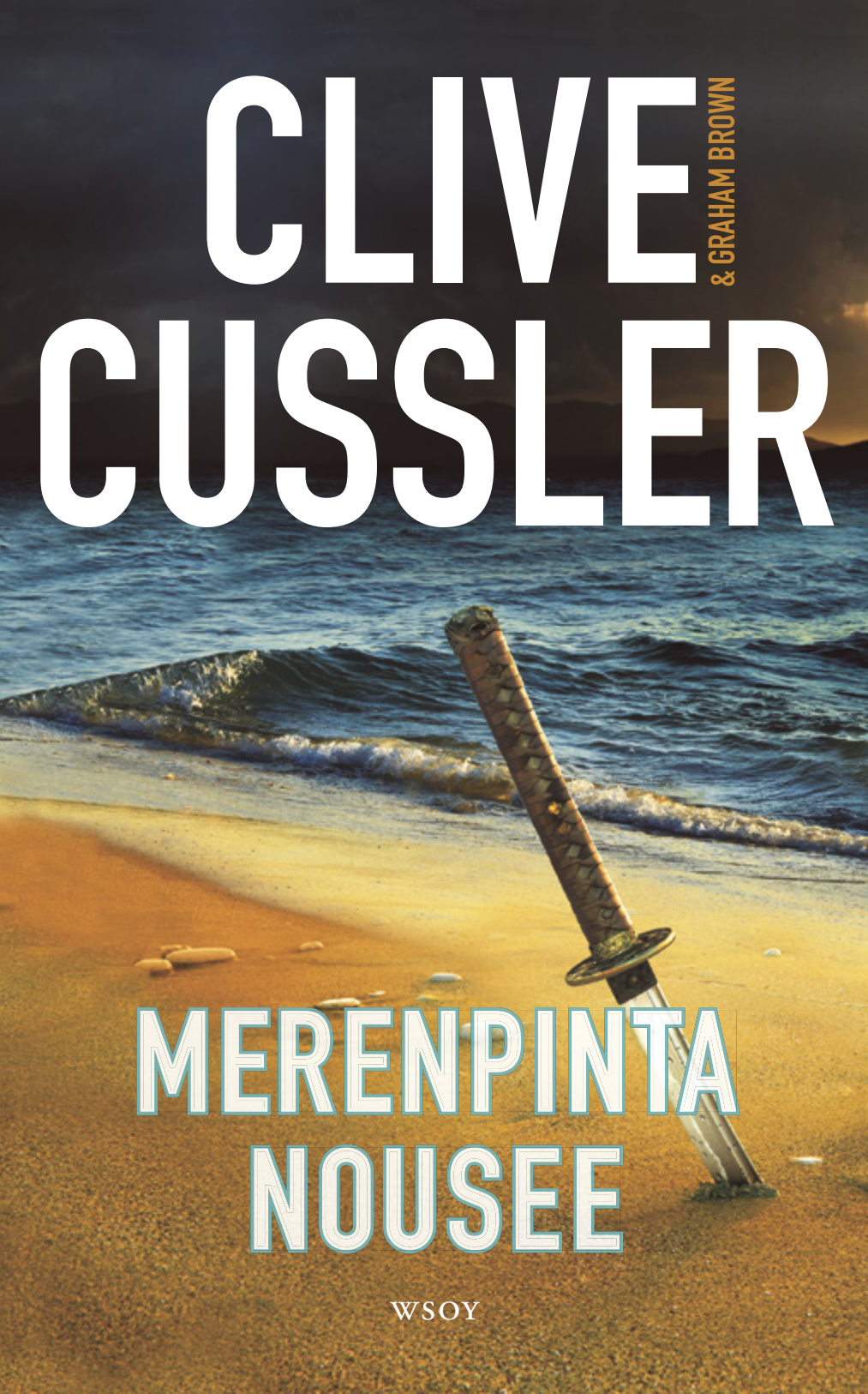

CLIVE & GRAHAM BROWN CUSSLER

MERENPINTA
NOUSEE

WSOY

Clive Cussler
ja Graham Brown

MERENPINTA NOUSEE

SUOMENTANUT JORMA-VEIKKO SAPPINEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos
The Rising Sea

© 2018 by Sandecker, RLLLP.

All rights reserved.

By arrangement with Peter Lampack Agency, Inc.

350 Fifth Avenue, Suite 5300

New York, NY 10118 USA.

Suomenkielinen laitos © Jorma-Veikko Sappinen ja WSOY 2019

ISBN 978-951-0-43738-4

PAINETTU EU:SSA

HENKILÖT

JAPANI (MENNEISYYS)

Yoshiro Shimezu: shōgunin vastaiseen kapinaan osallistuva samuraisoturi.

Kasimoto: shōgun, suurta osaa Keski-Japanista hallitseva feodaaliherra.

Gorō Masamune: Japanin suurin miekkaseppä, takoi Honjō Masamunen, jota pidetään yhtenä hienoimmista koskaan valmistetuista japanilaisista miekoista.

Sengo Muramasa: oletettavasti Masamunen oppipoika, historiallisen ajan toiseksi kuuluisin miekkaseppä, takoi Verenpunaisen miekan.

KIINA

Wen Li: varjoissa pysyvä vaikutusvaltainen hahmo Kiinan korkeimmassa johdossa ja kommunistisessa puolueessa, ovela strategi ja tunnettu myös lao-shinä eli oppineena mestarina.

Walter Han: japanilais-kiinalainen teollisuusjohtaja, toisinaan Wen Lin asiamies.

Herra Gao: Hanin pääinsinööri, robotiikka- ja tietokoneasiantuntija.

Kenraali Zhang: Kiinan salaisen palvelun tärkeä edustaja, valtion turvallisuusministeriön päällikkö.

NATIONAL UNDERWATER AND MARINE AGENCY

Rudi Gunn: NUMAn apulaisjohtaja, valmistunut Yhdysvaltain laivastoakatemiasta.

James Sandecker: NUMAn entinen johtaja, nykyisin Yhdysvaltain varapresidentti.

Kurt Austin: NUMAn erikoisprojektiosaston päällikkö, maailmanluokan sukeltaja, CIA:n entinen työntekijä.

Joe Zavala: Kurtin lähin apulainen, moottorien ja ajoneuvojen asiantunteva suunnittelija ja rakentaja, myös taitava helikopterilentäjä ja amatööriyrkkeilijä.

Paul Trout: NUMAn päägeologi, kaksimetrisenä myös erikoisprojektiryhmän pisin jäsen, naimisissa Gamayn kanssa.

Gamay Trout: meribiologi, naimisissa Paulin kanssa, kuntoiluhullu, taitava sukeltaja.

Priya Kashmir: monitieteellinen asiantuntija, jonka oli määrä liittyä NUMAn kenttäryhmään ennen kuin autokolari vei häneltä liikuntakyvyn, komennuksella Nouseva meri -projektissa.

Robert Henley: NUMAn geologi, komennuksella Nouseva meri -projektissa Paulin ollessa poissa.

J A P A N I (N Y K Y I S Y Y S)

Kenzo Fujihara: erakoitunut tiedemies, entinen geologi, nykyisin teknologianvastaisen ryhmän johtaja, kehittänyt menetelmän Z-aaltojen havaitsemiseksi.

Akiko: Kenzon asemestari, ollut aikoinaan yhteydessä alamaailmaan, toimii hänen suojelijanaan.

Ogata: Kenzon teknologianvastaisen ryhmän jäsen.

Rikostarkastaja Nagano: Japanin keskusrikospoliisin korkea-arvoinen edustaja, määrätty Fujiharán tapaukseen, yakuzan ja järjestäytyneen rikollisuuden asiantuntija.

Ushi-Oni: entinen yakuzan palkkatappaja, nyt itsenäinen toimija, tunnetaan myös Demonina ja on Walter Hanin kaukainen sukulainen ja ajoittain tämän yhteistyökumppani.

Hideki Kashimora: yakuzan alipäällikkö, joka johtaa Tokion laidalla toimivaa laitonta uhkapelipaikkaa ja taistelulajiklubia Sentōa.

VERTA JA TERÄSTÄ

KESKI-JAPANI

TALVI 1573

Hyökkäävien hevosten nostattama jyrinä vaihtui miekkojen kalskeeseen, kun armeijat iskivät yhteen Japanin ylänkömailla.

Yoshiro Shimezu taisteli ratsunsa selässä väkevästi ja sula-vasti. Hän käännäteli, sivalteli miekallaan ja ohjasi hevosta tarkasti ilman *hakushoja* eli kannuksia. Samurait eivät käyttäneet niitä.

Värikkäästi maalattuun haarniskaan pukeutuneella Yoshirolla oli leveät hartiasuojukset, taisteluhansikkaat ja hirven-sarvilla koristeltu kypärä. Hän käytteli kiiltävää *katanaa*, joka heijasti jokaisen valonsäteen halkoessaan ilmaa.

Yoshiro riisui lähimmän vastustajansa aseista nopealla ranneliikkeellä miekkaa kiepauttaen. Sen jälkeen hän napsautti rystylyönnillä toiselta viholliselta miekan poikki. Sotilaan paetessa kolmas vihollinen syöksyi kohti keihäs kourassa. Keihään kärki osui Yoshiroa kylkiluiden paikkeille, mutta limitetyistä panssarisuomuista koostuva haarniska esti tappavan vamman. Hän kiepahti ympäri ja tappoi miehen alaspäin suuntautuvalla miekaniskulla.

Taistelun tauotessa kiitäväksi hetkeksi hän käänsi ratsunsa

tiukalla piruetilla. Hevonen, joka oli puettu samanlaiseen haarniskaan kuin Yoshiro, nousi takajaloilleen, kuopi ilmaa etukavioillaan ja loikkasi sitten eteenpäin.

Sen raudoitettut kaviot iskeytyivät kahden hyökkääjän kasvoihin ja paiskasivat heidät verisinä ja ruhjoutuneina maahan. Hevonen kävi kolmannen miehen kimppuun ja ruhjoi hänet, mutta nyt vihollissotilaita tulvi joka suunnalta.

Yoshiro kääntyi yhteen suuntaan, sitten takaisin. Hän oli käynyt kamppailuun shōgunin miesylivoimaa vastaan. Tais-telu oli sujunut odotetusti, ja Yoshiroa odotti loppu.

Hän päätti viedä mukanaan niin monta vihollista kuin pysyisi ja hyökkäsi kohti lähintä ryhmää, mutta se vetäytyi puolustusmuodostelmaan kohottaen kilpensä ja pitkät keihäänsä. Käännyttyään hän kannusti ratsunsa laukkaan kohti toista sotilasryhmää, mutta myös se pysyi järkkymättä paikoillaan piilossa keihäsmetsän takana.

Ehkä he aikoivat ottaa hänet vangiksi. Ehkä shōgun vaatisi häntä tekemään seppukun edessään. Sellaista loppua Yoshiro ei hyväksyisi.

Hän kannusti hevosta yhteen suuntaan, sitten toiseen. Mutta joka kerta jalkaväki perääntyi. Yoshiro pysäytti hevosien. Hän ei halunnut, että ratsu surmattaisiin turhan takia. Se oli kaunis eläin ja hänen ainoa etunsa.

»Taistelkaa!» hän vaati ja kääntyi vuoron perään kunkin vastustajaryhmän suuntaan. »Taistelkaa, jos teillä on yhtään kunniantuntoa!»

Yoshiro kuuli alkukantaisen murahduksen. Joku sinkosi keihään häntä kohti. Salamannopeiden refleksiensä avulla hän torjui lähestyvän heittoaseen sivaltamalla sitä miekallaan puuvarteen niin, että se sekä vaihtoi suuntaa että katkesi. Keihäs putosi vaarattomasti kahtena kappaleena maahan.

»Älkää hyökätkö!» kuului huuto sotajoukon takaa. »Hänen päänsä kuuluu minulle.»

Komennon kuullessaan sotilaat kohensivat ryhtiään, ja taistelukehän yksi osa avautui päästäen läpi ratsastajan.

Yoshiro tunnisti hevosen silkkipeitteen, haarniskan kul-
taiset rintalevyt ja siivekkään kypärän. Shōgun oli viimein
saapunut taistelemaan.

»Kasimoto!« Yoshiro huikkasi. »En uskonut, että rohkeu-
tesi riittää miekkamittelöön kanssani.«

»En sallisi kenenkään muun kukistaa petturia«, Kasi-
moto sanoi ja veti esiin oman miekkansa, joka oli Yoshiron
miekan tavoin katana, mutta tummempi ja paksuteräisempi.
»Vannoit uskollisuutta minulle lääninherrallesi. Olet noussut
kapinaan.«

»Ja sinä vannoit, että suojelet kansaa etkä suinkaan murhaa
ihmisiä ja varasta heidän maitaan.«

»Valtani on absoluuttinen«, Kasimoto mylvähti. »Heihin
ja sinuun. En voi varastaa sellaista, mikä on jo minun. Mutta
jos rukoilet minua, olen armollinen.«

Kasimoton vihellyksestä esiin tuotiin pieni vankiryhmä.
Lapsia. Kaksi poikaa ja kaksi tyttöä. Kasimoton palvelijat pa-
kottivat heidät polvilleen ja jäivät seisomaan heidän taakseen
tikarit paljaina.

»Minulla on yli tuhat vankia«, Kasimoto sanoi. »Ja kun
roskajoukkosi on päihitetty, minun ja kylän välissä ei ole
mitään. Jos antaudut nyt ja riistät hengen itseltäsi, tapan vain
puolet vangeista ja jätän kylän pystyyn. Mutta jos taistelet
minua vastaan, teurastan heidät viimeiseen mieheen, naiseen
ja lapseen ja poltan kylän poroksi.«

Yoshiro oli tiennyt, että näin kävisi. Mutta hän tiesi myös,
että monet Kasimoton sotilaista olivat kyllästyneet julmuuk-
siin ja arvelivat niiden kohdistuvan ennen pitkää heihin
itseensä. Ajatus soi Yoshirolle toivon pilkahduksen. Jos hän
pystyisi tappamaan Kasimoton nyt ja tässä, järki saattaisi voit-
taa. Vihdoinkin voisi tulla rauha.

Yoshiro mietti mahdollisuuksiaan. Kasimoto oli neuvo-
kas soturi, voimakas ja erittäin taitava, mutta hän ja hänen
ratsunsa eivät olleet tahriutuneet vereen, hikeen ja lokaan.
Oli jo kauan siitä, kun hän oli viimeksi taistellut henkensä
edestä.

»Mitä vastaat?»

Yoshiro kannusti ratsuaan ja hyökkäsi kohottaen kiiltävän
miekan pänsä yläpuolelle.

Kasimoto reagoi hitaasti mutta torjui hyökkäyksen viime
hetkellä, hoputti ratsuaan eteenpäin ja ohitti Yoshiron vasem-
malta.

Soturit vaihtoivat puolta, kääntyivät ja hyökkäsivät taas.
Tällä kertaa haarniskoidut hevoset törmäsivät toisiinsa kehän
keskellä. Kumpikin eläin kaatui iskusta. Ratsastajat paiskau-
tuivat maahan.

Yoshiro ponnahti seisomaan ensimmäisenä ja sohaisi mie-
kallaan tappavan vaarallisesti.

Kasimoto torjui iskun ja hypähti syrjään, mutta Yoshiro
käännähti ja sivalsi miekalla alaspäin.

Kipinöitä sinkoili joka kerta, kun miekat kalahtivat yhteen.
Kasimoto tointui, heilautti miekkaansa ylöspäin, repäisi
Yoshirolta kypärän päästä ja viilsi haavan tämän poskeen.
Yoshiron vastaisku vei mennessään Kasimoton toisen olka-
suojaus.

Isku sattui, ja suuttunut Kasimoto hyökkäsi raivokkaasti
käyttäen tappavaa yhdistelmää, jossa hän vuoroin sivalsi, har-
hautti ja löi miekallaan.

Yoshiro pyörähti pois hyökkäyksen alta ja oli vähällä hor-
jahtaa. Kasimoto suuntasi Yoshiron kaulaan iskun, jonka olisi
pitänyt irrottaa pää ruumiista, mutta Yoshiro kiepautti vim-
maisesti käsiään ja torjui lyönnin miekkansa lappeella.

Iskun olisi luullut särkevän Yoshiron miekan kappaleiksi,
mutta sen terä kesti, jousti ja käänsi lyönnin suunnan.

Vastahyökkäyksessään Yoshiro survaisi miekallaan vaaka-iskun ja osui Kasimotoa keskiruumiin. Miekka oli niin terävä ja isku niin raivokas, että terä tunkeutui maalatun metallilevyn ja kovan nahan läpi ja sai veren vuotamaan Kasimoton rintakehästä.

Ympärilie kokoontuneiden sotureiden joukosta kuului hengähdys. Kasimoto hoippui taaksepäin pidellen kylkeään. Hän silmäili Yoshiroa hämmästyneenä. »Miekkasi terä on ehjä, vaikka se puhkaisi haarniskani kuin märän rätin. Siihen voi olla vain yksi syy. Huhut ovat tosia: sinulla on suuren miekankantajän valmistama ase, Masamune.»

Yoshiro piteli kiiltävää miekkaa ylpeästi. »Isäni antoi minulle tämän miekan, jonka hän oli saanut omalta isältään. Se on mestarin tekemistä kaikkein paras. Ja se päättää sinun viheliäisen elämäsi.»

Kasimoto riisui kypäränsä saadakseen ilmaa ja nähdäkseen paremmin. »Se on todellakin väkevä ase», hän sanoi. »Vaalin sitä aarteidenani siitä hetkestä, kun otan sen kuolleen kädeltäsi. Mutta minun miekkani on näistä kahdesta parempi. Se janoaa verta.»

Yoshiro tunnisti katanan, jota Kasimoto piteli. Sen oli valmistanut Japanin toinen suuri asesepä, kuuluisan mestarin suojatti Muramasa.

Kerrottiin, että nuo kaksi asesepää olivat olleet katkerissa riidoissa ja että Muramasa oli valanut miekkoihinsa kaiken sen kateuden, vihan ja kaunan, jota hän tunsu opettajaansa kohtaan. Niistä oli tullut valloitusten, tuhon ja kuoleman aseita, kun taas Masamunen miekkoja käytettiin oikeamielisten suojelemiseen ja rauhan rakentamiseen.

Pelkkiä legendoja, joissa oli kuitenkin aina totuuden siemen.

»Jos luotat tummaan miekkaan, se vie sinut tuhoon», Yoshiro varoitti.

»Ei ennen kuin saan sen avulla sinun pääsi.»

Soturit kiersivät toisiaan haavoittuneina ja huuhottaen ja valmistautuivat lopulliseen yhteenottoon. Yoshiro ontui, Kasimotosta vuoti verta. Jompikumpi sortuisi pian.

Yoshiron täytyisi toimia päättäväisesti. Ellei hän osuisi tarkasti, Kasimoto tappaisi hänet. Jos hän vain haavoittaisi Kasimotoa, tämä perääntyisi peloissaan ja käskisi miestensä käydä Yoshiron kimppuun. Jos niin kävisi, edes suurenmoisen miekka ei pelastaisi häntä.

Lyönnin täytyisi olla kuin salamanisku, joka tappaisi Kasimoton heti.

Yoshiro ontui entistä näkyvämmiin ja pysähtyi. Hän omak-sui klassisen samuraiasennon toinen jalka takana, toinen edessä ja piteli miekkaa kaksin käsin lähellä takareittänsä.

»Näytät väsyneeltä», Kasimoto sanoi.

»Kokeilepa.»

Kasimoto vastasi asettumalla itsekin puolustusasentoon. Hän ei tarttunut syöttiin.

Yoshiron täytyi toimia. Hän syöksähti yllättävän nopeasti eteenpäin, ja hänen monikerroksisen haarniskansa liepeet levisivät kuin siivet hänen hyökätessään.

Lähietäisyydelle päästyään hän sohausi katanalla kohti Kasimoton kaulaa, mutta tämä torjui iskun panssaroidulla käsineellään ja heilautti omaa miekkaansa alaspäin.

Miekka pureutui Yoshiron käsivarteen. Kipu oli raastavaa, mutta hän ei piitannut siitä. Hän kääntyi laajassa kaaressa ja aloitti uuden hyökkäyksen.

Kasimoto hoippui taaksepäin hyökkäyksen paineesta. Hän perääntyi oikealle, sitten vasemmalle ja viimein taas oikealle. Hänen alaraajansa tärisivät. Hän haukkoi henkeä.

Hyökkäyksen lannistamana hän kompastui ja kaatui erään nuoren vangin viereen. Kun Yoshiro ryhtyi antamaan tappa-vaa iskua, Kasimoto vetäisi lapsen eteensä.

Yoshiro oli jo aloittanut lyöntinsä, mutta miekka ei osunut sen enempää Kasimoton kuin lapsenkaan päähän. Terä jatkoi matkaa ja kimposi kilahtaen Kasimoton suojatusta nilkasta, ja sen terä upposi pehmeään, tallattuun maahan.

Yoshiro kiskaisi, mutta miekka pysyi kiitävän hetken jumissa. Se riitti Kasimotolle. Hän paiskasi lapsen syrjään ja heilautti miekkaansa pidellen molemmin käsin sen kahvasta.

Miekan terä pureutui Yoshiron kaulaan ja tappoi tämän heti. Samurain päätön ruumis rojahti maahan. Mutta kuoleminen ei ollut vielä päättynyt.

Syöksähtäessään eteenpäin Kasimoto oli noussut kyyrystä. Kun hän varasi jalalleen, hänen nilkkansa petti, sillä Yoshiron viimeinen isku oli vahingoittanut sitä. Hän horjahti eteenpäin, ojensi kätensä maata kohti pysäyttääkseen kaatumisen ja käänsi samalla oman miekkansa kärjen itseensä päin.

Miekka tunkeutui Kasimoton rintaan aukosta, jonka Yoshiro oli iskenyt hänen haarniskaansa, lävisti hänen sydämensä, seivästi hänet ja jätti hänen ruumiinsa koholleen maasta.

Kasimoton suu avautui kuin huutoon, mutta ääntä ei kuulunut. Hän jäi makaamaan oman miekkansa kannattelemana, ja hänen verensä valui pitkin sen kaarevaa terää.

Niin päättyi taistelu, samoin sota.

Kasimoton miehet olivat väsyneitä, kyllästyneitä ja nyt vailla johtajaa. He olivat monen viikon matkan päässä kotoa. Sen sijaan, että olisivat hyökänneet ja polttaneet kylän, he keräsivät kaatuneensa ja poistuivat mukanaan sekä mestari Masamunen kimalteleva miekka että oppipoika Muramasan takoma verinen ase.

Kertomukset taistelusta alkaisivat paisua saman tien ja niitä koristeltaisiin nopeasti, kunnes väitteet tapahtumista ylittäisivät kaikki rajat.

Yoshiron katana tultaisiin tuntemaan Honjō Masamunena, Japanin suurimman asesepän parhaana luomuksena. Sen

sanottiin olevan murtumaton, mutta pystyvän taipumaan melkein kaksin kerroin viuhuessaan ilmassa. Erään legendan mukaan se hohti sisäistä valoa, joka riitti sokaisemaan vastustajat. Muissa väitettiin sen olleen niin teräväksi hiottu, että kun Yoshiro piti sitä edessään, se viilteli valon sateenkaareksi ja muutti hänet näkymättömäksi.

Shōgun Kasimoton tummasta miekasta tulisi lähes yhtä kuuluisa. Se oli alkuaankin ollut hiilen värinen, mutta kun se oli kastunut Kasimoton vereen, sen kerrottiin muuttuneen entistäkin tummemmaksi ja punasävyiseksi. Myöhemmin se tuli tunnetuksi Verenpunaisena miekkana. Myös sen legenda paisui vuosisatojen kuluessa. Moni sen omistajista sai paljon rikkauksia ja valtaa. Mutta moni heistä myös koki traagisen lopun.

Kumpikin miekka siirtyi samurailta toiselle, feodaaliheralle toinen toisensa perään, ja niistä tuli Japanin kansallisaarteita. Vaikutusvaltaiset suvut pitivät miekkoja hallussaan, kansa kunnioitti niitä ja ne olivat arvokkaita, kunnes ne toisen maailmansodan lopun sekasortoisina päivinä katosivat jälkiä jättämättä.

KÄÄRMEENLEUKA

ITÄ-KIINAN MERI, 145 KM SHANGHAISTA

VUOSI ENNEN NYKYAIKAA

Harmaa sukelluslaite kulki hitaasti vedellisen paratiisin poikki. Rakkolevälautat aaltoilivat virtauksessa. Ylhäältä siivilöityi auringonvaloa. Sinne tänne syöksähteli kaikenkokoisia ja -näköisiä kaloja. Kaukana sinisessä äärettömyydessä häämötti jotain pahaenteistä: valtava mutta vaaraton valashai, joka haali suu ammollaan pikkuruisia planktonpilviä vedestä.

Kapteenin istuimella aluksen keulassa istuva tohtori Chen hämmästeli ympärillään levittäytyvän elämän häkellyttävää monimuotoisuutta.

»Lähestymme Käärmeenleukaa», totesi naisääni Chenin takaa.

Chen nyökkäsi mutta piti katseensa ulkomaailmassa. Hän näki nyt luonnonvaloa viimeistä kertaa kuukauteen ja halusi nautiskella siitä.

Sukellusvene jatkoi matkaa rakkoleväpeitteen yli, kunnes sen korvasi korallikaistale ja sitten V-kirjaimen muotoinen kanjoni. Alkuun kanjoni oli pelkkä halkeama, mutta leveni jatkuessaan ja muistutti ylhäältä katsottuna avointa suuta.

Käärmeenleuka.

Kun he siirtyivät kanjonin yläpuolelle, merenpohja putosi alta äkkijyrkkänä.

»Ohjaa alas», Chen käski.

Sukelluslaitteen ohjaaja käytteli laitteita äärimmäisen tarkasti, ja enimmäkseen tarvikelastissa oleva alus alkoi laskeutua jyrkkäseinäiseen kanjoniin.

150 metrin syvyydessä he kadottivat valon. 270 metriä syvemmällä he löysivät sen taas. Tosin valo oli tällä kertaa keinotekoista ja tuli kanjonin seinämään ankkuroidusta asuin-yksiköstä.

Chen erotti pienen asuintilan ja sen alle pinotut lisämoduulit. Ne ulottuivat kanjonin pohjalle saakka, missä näkyi pohjaan tunkeutuva, kiemurteleva putki- ja johtoryteikkö.

»Luotan siihen, että pystyt suorittamaan telakoitumisen», Chen sanoi.

»Totta kai. Olkaa valmiina.»

Chen kääntyi ensimmäistä kertaa katsomaan ohjaajaa, jolla oli suuret, ilmeikkäät silmät, sileä iho ja luumunväriset huulet. Kasvot olivat viehättävät, mutta ohjaajan suunnittelijat eivät olleet antaneet hänelle hiuksia, ja hänen koneistonsa osat olivat paikoin näkyvillä.

Chen näki kummankin olkapäänivelen titaaniluut ja kiiltäviksi hiotut voimansiirtolaitteet: pikkuruiset hydraaliset pumpput, servot ja valtimoilta näyttävät johtokimput, jotka katosivat alhaalla ihmisvartalon kaariksi muotoiltujen muovilevyjen alle.

Muovilevyt kattoivat ohjaajan rinnan, keskivartalon ja reidet. Samanlainen muovi peitti myös käsivarsia mutta päättyi ranteisiin. Sormet olivat puhtaasti konemaiset: voimakkaat ja tarkkaliikkeiset, teräksestä valmistetut ja tarttumisen mahdollistavilla kumipäillä varustetut.

Insinöörinä Chen ihaili ohjaajan rakennetta. Ja miehenä hän arvosti yritystä tavoitella inhimillistä kauneutta. Silti

hän ihmetteli, miksi ohjaajalle oli annettu noin kauniit kasvot, pehmeä ääni ja viehättävä vartalo, mutta jätetty viimeistely kesken. Ohjaaja oli hylätty koneen ja ihmisen väliin.

Sääli, Chen ajatteli.

Hän kääntyi taas katsomaan ikkunasta, kun sukelluslaite hivuttautui kohti pyöreää telakointiporttia, tömähti pehmeästi sitä vasten ja lukkiutui siihen. Kun telakoituminen oli varmistettu ja liitos vesitiivis, hän ei haaskannut aikaa. Hän nousi, nappasi reppunsa ja avasi sisäoven. Ohjaaja ei katsonut Cheniin eikä reagoinut millään lailla. Hän vain istui liikkumatta ja tuijotti suoraan eteenpäin.

Ei, Chen ajatteli. Ei edes puoliksi ihminen. Ei aivan.

Astuessaan asuinyksikköön Chen ohitti muita koneita, jotka liikkuiivat telaketjuilla. Sukelluslaitteen ohjaajan kaukaisia sukulaisia, hän ajatteli. Hyvin kaukaisia.

Nuo koneet olivat pikemminkin itsestään liikkuvia kuormalavoja, jotka oli risteytetty pienen haarukkatrukin kanssa. Ne purkaisivat ruokatavara- ja tarvikelastin sukellusveneestä ja siirtäisivät sen asianomaisiin varastoihin ilman, että yksikään ihminen antoi käskyjä.

Samaan aikaan muut robotit lastaisivat sukellusveneeseen malmia, jota kaivettiin merenpohjan alla olevasta syvästä repeämästä.

Sana oli melkoisen tylsä. *Malmi*. Todellisuudessa tuo materiaali oli erilaista kuin mikään aikaisemmin maasta kaivettu, metalliseosta, jota kohosi rahtusittain syvältä maapallon sisuksista ja joka oli lujempaa kuin titaani mutta kolme kertaa sitä kevyempää. Lisäksi sillä oli muita ainutlaatuisia ominaisuuksia, joita ei ollut havaittu millään muulla metalliseoksella tai polymeerilla.

Chen ja muut – ja malmista tietäviä oli vain vähän – nimitivät seosta »kulta-adamantiksi» viittauksena sen kovuuteen

ja käyttivät siitä lyhennettä KA. Vedenalainen laitos oli rakennettu salaa KA:n kaivamiseksi.

Salaisuuden säilyttämiseksi ja tehokkuuden maksimoimiseksi asemasta oli tehty lähes automaattinen. Vuorossa oli kerrallaan vain yksi ihminen johtamassa kahdensadan automaattityöläisen toimia.

Koneita oli monennäköisiä ja -kokoisia. Muutamat niistä olivat sukellusveneiden ohjaajan tavoin ihmismäisiä. Muita kutsuttiin merenneidoiksi, sillä niillä oli inhimilliset tarttumakäsivarret ja kameran täyttämä pallomainen »pää», mutta ihmisiumarin alaraajojen tilalla työntövoimayksikkö.

Osa koneista näytti merentutkimuksen klassisilta kauko-ohjattavilta vedenalaisilta työroboteilta, osa muistutti rakennustyömaiden raskaita koneita. Useimmat jälkimmäisistä roboteista työskentelivät merenpohjassa tai siihen poratussa syvässä reiässä. Kaikki koneet toimivat akuilla, jotka ladattiin kompaktilla ydinreaktorilla. Reaktori oli otettu uuteen käyttöön kiinalaisesta taistelusukellusveneestä ja sijoitettu aseman alimpaan moduuliin.

Ensimmäisellä käynnillään Chen oli ollut ihailusta mykkänä asemaa kohtaan. Hän oli viettänyt paljon aikaa sen joka sopessa. Myös toinen komennus oli tuntunut jännittävältä. Mutta nykyään hän poistui vain harvoin yläkerroksesta, asuinyksikön ainoasta todella ihmisiä varten suunnitellusta osasta.

Hän saapui »toimistoon», joka olisi hänen kotinsa kolmekymmentä seuraavaa päivää. Siellä oli mies, jonka tilalle hän astui: kansan vapautusarmeijan merivoimien komentaja Hon Yi.

Hon Yi oli jo pakannut tavaransa, ja merimiessäkki odotti ovenpielessä.

»Huomaan että palat halusta lähteä.»

»Sinusta tuntuu samalta, kun olet ollut taas yhden kuukauden täällä pelkkien koneiden kanssa.»

»Jotkin niistä ovat mielestäni kiinnostavia», Chen sanoi.
»Erityisesti sukellusveneemme ohjaaja. Ja jotkin sukellusroboteista ovat ilmeikkäitä. Käsittääkseni seuraksemme yrittään rakentaa ihmisen täydellinen kopio.»

Hon Yi nauroi. »Jos naisesta tehdään liian todellinen, joudumme pian riitelemään, kuka laittaa iltaruoa.»

Chen yhtyi nauruun, mutta hän ei olisi pannut pahakseen ihmiseltä näyttävää robottikumppania, kunhan suunnittelijat vain pystyisivät poistamaan robottien aavemaisen tuijotuksen niiden siirtyessä lepotilaan.

»Mikä on tilanne?» hän kysyi käyden asiaan.

»Tuotanto on ikävä kyllä hiipunut», Hon Yi sanoi. »Pahemmin kuin viime kuussa, joka oli edellistä huonompi, kuten tiedät.»

»Ja myös se oli edellistä huonompi», Chen lisäsi irvistäen.
»Tuotto näyttää putoavan jyrkästi.»

Hon Yi nyökkäsi. »Tiedän kuinka arvokasta tämä malmi on. Tiedän mitä sinä ja insinöörit sanotte sen mahdollisuuksista, mutta ellemme löydä sitä lisää tai keksi tehokkaampia tapoja louhia sitä, joku ministeriössä joutuu puhutteluun kaikesta tänne haaskatusta rahasta.»

Chen ei uskonut että niin kävisi. Ministeriöllä oli rahaa loputtomasti. Ja tässä tapauksessa se toimi yhteistyössä robotit kehittäneen miljardöörin kanssa. Hän arveli, ettei kumpikaan osapuoli kaipaisi ropojaan, mutta kun hän katsoi lukuja tietokonepäätteeltä, hän hämmästyi nähdessään, kuinka vähän kulta-adamanttia oli saatu. »Sata kiloa? Siinäkö kaikki?»

»Suoni on ehtynyt», Hon Yi sanoi. »Mutta enpä taida kertoa sitä pomoille.»

Sisäpuhelin räsähti. Kuului ihmismäinen, tällä kertaa miespuolinen ääni. »TL-1 ilmoittautuu. Syväpohjan ruis-
kusventtiilit valmiina. Harmoniset resonaattorit ladattu. Iskukohde Z miinus satakolmekymmentä.»

Aseman alla robotit valmistautuivat kaivosoperaation seuraavaan vaiheeseen. Kuulosti siltä, että ne tähtäsivät halkeaman syvimpiin osaan.

Chen katsahti Hon Yihin. »Olet mennyt syvälle.»

»Kaikuluotaustulokset viittaavat siihen, että ainoa jäljellä oleva malmisuoni suuntautuu suoraan alaspäin. Mikäli toimintaa aiotaan jatkaa, täytyy porautua syvälle suoneen. Ainoa toinen vaihtoehto on toiminnan lopettaminen.»

Chen ei ollut asiasta varma. Kaivamiseen liian syvältä liittyi tunnettuja vaaroja.

»Annanko käskyn?» Hon Yi kysyi. »Vai haluatko sinä sen kunnian?»

Chen kohotti käsiään. »Ota kaikin mokomin päätös omaksesi.»

Hon Yi painoi sisäpuhelimien nappulaa ja antoi käskyn erityisellä tavalla, jolla heidät oli koulutettu komentamaan robotteja. »Toimikaa suunnitelman mukaan. Ensisijainen tavoite: malmintuotannon lisääminen ja nopeuttaminen. Jatkaa toimintaa niin kauan kuin hyötysuhde on yli 30 grammaa tonnilta, ellei toisin käsketä.»

»Kuiittaa», TL-1 sanoi.

Muutaman sekunnin kuluttua aseman täytti kaukainen hurina. Se syntyi kaivostoiminnan sivutuotteena. Ääni oli työn kestäessä niin jatkuvaa, että Chen tiesi lakkaavansa no-teeraamasta sitä parissa päivässä ja saavansa siitä muistutuksen vasta kun koneet pitäisivät tauon huoltaakseen itseään, arvioidakseen prosessia uudelleen tai vaihtaakseen akkuja.

»Pidä hyvänäsi», Hon Yi sanoi tarkoittaen laitosta. Hän antoi komentoavaimet ja tablettitietokoneen.

»Nauti matkasta pinnalle», Chen sanoi. »Siellä oli aurinkoista kun lähdin.»

Hon Yi virnisti ajatellessaan aurinkoa, otti merimiessäkinsä ja paineli ulos ovesta. »Nähdään kuukauden päästä.»

Chen jäi yksin. Hän alkoi saman tien etsiä katseellaan joltain tekemistä. Raportteja olisi tietenkin paljon luettaviksi ja papereita selailtaviksi – niihin tehtäviin ei ollut vielä kehitetty robottia – mutta hänellä olisi siihen runsaasti aikaa, eikä hänellä ollut kiirettä yksitoikkoiisiin hommiin.

Hän laski tabletin pöydälle ja asteli akvaariolle. Siinä asusti monenlaisia kultakaloja: huntupyrstöjä, teleskooppisilmiä ja yksi leijonanpää. Hon Yi oli ehdottanut, että he hankkisivat taistelukalan ja panisivat sen toiseen akvaarioon hyllylle, sillä taistelukalat eivät voineet asustaa muiden kalojen kanssa. Mutta Chen oli taivutellut hänet luopumaan ajatuksesta: täällä alhaalla oli jo ennestään tarpeeksi yksinäisyyttä.

Katsoessaan lasin läpi Chen näki, että kalat säntäilivät ympäriinsä akvaariossa. Ne kiihtyivät aina aluksi kaivamisen käynnistyttyä. Rauhoittaakseen kaloja Chen otti purkin ja sirotteli akvaarioon ruokaa. Kun ensimmäiset hiutaleet osuivat veteen, kalat ampaisivat pintaan syömään.

Chen ei voinut olla hymyilemättä hullunkuriselle tilanteelle. Akvaario akvaariossa. Toinen niistä piti kalat elossa keskellä ilman hallitsemaa ympäristöä, toinen hänet ja Hon Yin meren syvyyksissä. Kummallakaan ryhmällä ei ollut muuta tekemistä kuin tuijottaa ulos ikkunasta ja syödä. Mikäli vanhat merkit pitivät paikkansa, hän olisi pinnalle palatessaan viisi kiloa painavampi kuin nyt.

Hän sirotteli lisää ruokaa, mutta odottamatta kalat lakkasivat syömästä ja jähmettyivät paikoilleen. Kaikki täsmälleen yhtä aikaa. Hän ei ollut nähnyt sellaista koskaan ennen.

Kalat ajautuivat alaspäin. Niiden evät eivät liikkuneet ja kidukset olivat litteinä. Aivan kuin ne olisivat olleet tyrmistyneitä tai huumattuja.

Chen naputti lasia. Kalat alkoivat heti säntäillä ympäriinsä ja uida edestakaisin akvaariossa. Ne näyttivät hätäntyneiltä. Useat niistä törmäsivät lasiseinään kuin yrittäisivät päästä

ulos ikkunasta. Yksi kaloista meni akvaarion pohjalle ja kaitautui soraan.

Chenin katsellessa akvaarioveden pinnalle ilmaantui väreitä ja pohjan sora alkoi pomppia ja tanssia. Myös asuinyksikön seinät alkoivat täristä.

Hän astui taaksepäin. Kaivamisen aiheuttama värinä voimistui entistä kovemmaksi. Kovemmaksi kuin olisi pitänyt. Kovemmaksi kuin hän oli koskaan ennen kuullut. Kirjat ja koristekorallit alkoivat väristä hyllyllä. Akvaario putosi ja murskaantui hänen viereensä.

Hän painoi sisäpuhelimien nappulaa. »TL-1», hän kutsui johtajarobottia. »Keskeytä kaivutoiminta heti.»

TL-1 vastasi heti rauhallisesti. »Pyydän valtuutusta.»

»Täällä on tohtori Chen.»

»Komentokoodi tunnistamaton», robotti vastasi. »Valtuutus vaaditaan.»

Chen tajusi, että robotit tottelivat vain Hon Yin ääntä. Hän ei ollut vielä kirjautunut tietokoneelle ja korvannut Hon Yin valtuutusta omallaan.

Hän sieppasi tabletin ja alkoi näppäillä raivokkaasti. Hänen kirjoittaessaan alkoi kuulua kummaa jyrinää kuin kivenjärkeleht olisivat jauhautuneet toisiaan vasten. Jyske voimistui ja lähestyi hirvittävän nopeasti, kunnes jokin törmäsi asemaan.

Chen paiskautui lattialle ja sitten seinää vasten. Kaikki kääntyi ylösalaisin. Metallin murtuneesta saumasta purskahti vesisuihku, joka iski häntä kovempaa kuin sammutusletkusta. Se mursi luita, pureutui lihaan ja rusensi hänet seinää vasten kuin ylinopeutta ajava kuorma-auto.

Vesi täytti asuinyksikön muutamassa sekunnissa, mutta Chen kuoli paljon ennen kuin ehti hukkaa.

Järityksen alkaessa sukelluslaite oli juuri irronnut asemasta.

»Uusi viihdyttävä lukukokemus seikkailukertomusten todelliselta legendalta...»

— ASSOCIATED PRESS

NUMAn tutkijoita ja Kurt Austenia tarvitaan, kun maailman meriä uhkaa outo ilmiö. Merenpinta nousee, nyt vielä nopeammin kuin jäätiköt sulavat, ja manteret ovat vaarassa jäädä veden alle.

Itä-Kiinan mereltä NUMAn tutkijat tekevät kauhistuttavan löydön: joku on valmis käyttämään uskottoman edistynyttä teknologiaa ja uhraamaan satojen miljoonien ihmisten hengen pirullisen valtataistelun vuoksi. Kaksi viisisataa vuotta vanhaa japanilaista talismaania vievät NUMAn tutkijat katalan juonen syntysijoille. Kurt Austenin johdolla tutkijat kiittävät Tokion kaduilta vihollisten vartioimille petollisille vesille ja salaiselle suljetulle saarelle Japanissa.

Onnistuuko NUMA torjumaan globaalin katastrofin?

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-43738-4